

החל מרחלת על כל העולם

רק חתיכת חבר

פתחתי באחד הימים השבוע עיתונים וכמעט חשכו עיניי. קראתי שם שאירים דוידסקין הופיעה בבית-המישפט כעדה, וכי היא עברה ניתוחים לשינוי פניה וצורתה. נדהמתי. הרי רק לפני כמה חודשים ראיינתי את אירים. אז סיפרה לי שפתחה דף חדש בחייה. לא האמנתי שהיא גם עברה ניתוחים בפניה היפות. סיימתי לקרוא את הכתבה ודרינגרנגתי מייד לאירים. "זה נכון שעברת ניתוחים בפניך?" "מה פיתאום? אלה שטויות!" "ומה שלומך, חוץ מזה?" "עכשיו שלומי יותר טוב, ואני כבר לא פוחדת. ניסים בסה, הבחור שמכר לי סמים ושפחדתי שיחזיר אותי שוב לשם, מת לפני חודש מסמים." "נו, אז העניין הזה נפתר. מה עם חבר רומנטי? יש משהו?" "יש לי חתיכת חבר." "כשיהיה לך חבר שלם, תספרי לי!"

"לא ידעתי שהיא בארץ!"

דרינג ריינג.
"את אבי נשר."
"מרב."
"שלום אבי, זו המרחלת. שמעתי ששמה אצלך בצילומי הסרט החדש, שוברים."
"נכון. זה סרט עם חתיכות מופלאות, מאוד יפות, וגברים צעירים שנראים טוב וכולם חוגגים בסערה, חוץ ממני. אני עובד מאוד-מאוד קשה ואין לי זמן לכלום, אפילו לא קורא עיתונים. עובדה, רק אתמול נודע לי שקונסטנטין צ'רניינקו מת, ושיש בברית-המועצות מנהיג חדש. אני אפילו לא נהנה מהאביב ומהשמש שיש בחוץ."
"אירופו אביב ושמש, שמעת שבשמש הזאת של ארץ-ישראל משתזפת עכשיו שרון הראל, תאמיני לי שאפילו את זה לא ידעת?"

מה שבא? ילד!

פעם, בתקופה הפרה-היסטורית, בערך לפני שנה, היתה בטלוויזיה הישראלית תוכנית-אירוח באולפן שנקראה מה שבא. זוכרים? גם אני לא כל-כך זכרתי את השם, אבל רצתי לארכיונים לברר. התוכנית היתה נפילה, והיא באמת נפלה אחרי זמן קצר. בקיצור: לא, התוכנית אינה חוזרת אל המיקר, והתוכנית אינה מעניינתו הפעם. את

התכתבות דרך העיתונים

ראיינתי לפני כמה שבועות את תמר אמלבאום, בתו של הפסל יצחק דנציגר. היא סיפרה לי אז שהיא מחפשת עבודה כדי לפרנס את עצמה. דרינגרנגתי אליה השבוע לשאול מה חדש. "עניינתי משקיע ברעיון שלי על בוב ובובה, שדרכם אפשר יהיה להנך ילדים. אני מקווה שזה ייצא אל הפועל, ושאוכל להתפרנס מזה." "תגיד, תמר, שמעת משהו ממוטליה קירר?" "אנשים אמרו לי שאני מתכתבת איתו דרך

תמר דנציגר-אמלבאום לא פוחדת ממוטליה

העיתונים. האמת היא שער עכשיו לא הגיעה אליו שום תגובה שלו על הכתבות, אבל במקרה זה זו בשורה טובה." "היתה שמועה שעזבת את אמריקה גם משום שפחדת ממנו?" "איוה שטויות! אני לא חושבת שמוטליה יזיק לי אייפפם!"

הימורים של קלפים

הפעם סיפור בלי שמות, למען כבוד בני-הזוג. יש בישראל חברה גבוהה. עשירים כאלה ומצולחים, שרצים כל הזמן ממסיבה למסיבה ונמצאים תמיד במקומות הנכונים ומכירים את האנשים הנכונים. כאלה הם גיבורינו הפעם, אנשי החברה הגבוהה, זוג, בעל ואשה, הנשואים כבר שנים רבות באושר ובעושר. אלה מה? הם לא נמצאים ביחד 24 שעות ביממה. יש ימים קבועים שבהם עוזבת האשה את בעלה לברו, והולכת לשחק קלפים עם חברות-הצמרת שלה מן החברה הגבוהה. זהו מינהג קבוע, הנמשך כבר שנים. חברים אומרים שאפשר לדעת איוה יום הוא בשבוע לפי מישחקי-הקלפים של הגברת.

חברותיה לשולחן-הקלפים שואלות אותה תמיד איך היא משאירה את בעלה לבר כערבים כל-כך רבים בשבוע, והיא עונה בחיוך שלא איכפת לו.

האמת היא שהוא מוצא לעצמו שעשוע אחר לגמרי. בזמן שאשת-היקר מן הצמרת מחפשת את הג'וקר, מבלה הוא כילוי צמוד ביחד עם חברותיה הטובות ביותר, אותן שאינן משחקות קלפים. חברים קרובים לבני-הזוג אומרים שהיא יודעת, ושהוא יודע שהיא יודעת, אבל לא איכפת להם. כך, אולי, הם מצליחים להחזיק מעמד כל-כך הרבה שנים ולא להתגרש. כדאי לנסות.

אירים דוידסקין הפושר מת

הרומן הכי גדול שלך, ביחד עם חברה, משה אלפסי? "תאמיני לי שאפילו את זה לא ידעת?"

נתן דטנר עם חתיכות בסרט של נשר, כולם חוגגים.

שרון הראל ומשה אלפסי - חוץ ממני!"

בתיה ברק

כבר בן ארבעה חודשים!"

התוכנית הגישו שניים, בחור ובחורה, שניהם נאים, שניהם, בעיקר הבחור, נעלמו מאז לגמרי. אבל הם לא נשאר ללא עיסוק. הנחורה שבסיפורנו זוכרים? קוראים לה בתיה ברק, היא שחקנית וחוזק מזה גם אשתו של ד"ר נחום ורביץ, כירורג-מנתח באיכילוב. האמת היא שבתיה ברק התפרסמה לראשונה כשעלתה על באריקות בנושא משכורות הרופאים, המרידה את הרופאים ובני-מישפחותיהם, וזו היתה יריית-הפתחה לשביתת-הרופאים הגדולה.

השבוע לחשה לי ציפור קטנה שבתיה ברק הנ"ל ילדה בן לפני כמה ימים. מיהרתי ודרינגרנגתי אליה.

"טוב שאת מצלצלת," ענתה לי מהעבר השני של קו הטלפון צוחקת, "הילד עוד מעט בן ארבעה חודשים!"

חוץ מזה שמעתי ממנה שיש לה עוד שתי בנות גדולות — רנה בת 11 וחצי, ונעמה בת 7 וחצי. "כשהגשת את התוכנית מה שבא כבר היית בהריון?" שאלתי.

"לא, אבל נכנסתי להריון חודש אחרי שהתוכנית ירדה."

"ומה עשית מאז, חוץ מלהיות בהריון?" "יש לי טור אישי קבוע בירחון, ויש לי פינה קבועה בתוכנית בגלי-צה"ל. עכשיו אני רוצה לחזור לתיאטרון."

"ומה קורה עם שותפך להנחיית התוכנית, דן חמיצ'ר?"

"הוא מנהל מיפעל למטוסים קטנים."